

Ölümün Rengi

– İbrahim Kilik · 26 Haziran 2010

Renksiz bir çiçektir ölüm mevsimsiz açan.
Kokusunda tütsü tütsü ağıtlar.
Sızar musalladan tabuttan.
Kabuğu soyulur en derin yaraların.
Bazen gözlerindir ölüm içime doğan.

Delişmen bir masaldır ölüm.
Göge ağan.
İçinde ne dev ne peri.
Rengi yok kokusu yok sözcükler betimleyemez.
Kimsenin gücü yetmez,
Hacı yatmaz misali.
Ölüm ölümdür gelmez tarife,
Arife anlatılmaz.

Bir busedir belkide ansızın alna değen.
Ölüm meleğinin ellerinden dökülen yağmur...
En umulmaz en en beklenilmez en bilinmez.
En kere endir eni boyu ölçülmez.
Dudağı değdiğinde gülünmez.

İçten içe büyür ölüm verdiği fışkın görünmez.
Bir türküdür çalınmaz söylenilmez.
Gönülde gam gözde nem ayrılıktan öte vuslat.
Kışner tahta at sessiz.
Renksiz bir çiçektir ölüm mevsimsiz açan.
Adı bilinir rengi kokusu silinmez.
Alna yazılmış yazıdır ölüm,
Okunmaz sökülmez harflerle,
Vakti saati bilinmez.
Yunur paklanır da ölüm kurusun diye serilmez.
Başımız üstünde yeri öykünülmez yerilmez...
Ankara,26.06.2010 İ.K